Ο ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

(Χαρισμένες από τὴν Δνίδα Ἀλίκην Διπλαράκου στὸ «Μπουκέτο»)

VI

Δημοσιεύουμε μερικὲς ἀκόμα ἐπιστολὲς ἀπὸ τὰς σταλείσας στὴν Μὶς Εὐρώπη-δίδα Ἀλίκην Διπλαράκου ἐκ μέρους τῶν θαυμαστῶν της.

Πρώτη-πρώτη ἡ ἐπιστολὴ Ἕλληνος ἐκ Βουκουρεστίου. Διαβάστε την, ἀξίζει τὸν κόπο :

«Βουκουρέστι 26 Μαρτίου 1930.

Ἀξ. Δεσπηνὴς Ἀλίκη Δηπλαράκου ἡμῆς ἐν ταῦθα Ἕλληνες ἐωρτάζομεν τὴν Ἀνεξαρτησίαν μας Ἰδίως ἐφέτος τὴν ἑκατοετηρίδα.

Μαζὴ δέ ἐωρτάζομεν μέ χαράν τὴν ἐπητηχείαν σας ὃς Μὶςς Εὐρόπη ὅπου μέχρι σήμερον δέν ἤχαμεν τὴν εὐκερίαν νὰ σάς συνχαροῦμεν βαιέὸς μας δικεολογείται τό θάρος ἥν λαμβάνομεν νὰ ἐρθοῦμεν πρός ὑμάς θερμώς νὰ σάς παρακαλέσομεν ὅπως μάς τιμήσεται οἰκογενειακώς μέ μίαν Ἀγνὴν φωτογραφίαν σας ὅπου καί θὰ σάς τιμήσομε μέ ὡραίαν κορονίς καί θὰ σάς ἔχομεν εἰς τό Παρθεναγογεῖον Βουκουρεστίου.

Δέν θὰ παραξηγίσεται τὴν φωτογραφίαν τής οἰκογενειᾶς μας ὅπου σάς στέλνομεν, ἡ Κα μου καί ἐγὼ καταγώμεθα ἐκ Μετσόβου ἡ δέ μόνη κόρι μου μόλις εἶνε πέντε ἐτόν μεγαλίτερη κατά δύο ἔτη ἀπό τὴν φωτογραφίαν.

Δαμβάνω τό θάρος μέ ἀγνόν πατριοτισμόν εὑρισκόμενη στὴν ἀλοδαπὴ ἐπί 10 ἔτη θεωροῦμεν σήμερον μεγάλην τὴν ἐπιτυχείαν μας καί ἡ χαρά μας ἀτελείοτως.

μετ' ὑπολίψεως μένομεν...

* * *

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου Οἴκου ἀρωμάτων Βολδεμὰρ Λόπσοιντζ, ὁ διευθυντὴς τοῦ ὁποίου κάμνει ἐπωφελεστάτας προτάσεις στὴν δίδα Διπλαράκου :

«Παρίσι, 28 Ἀπριλίου 1930.

Δεσποινίδα Ἀ. Διπλαράκου Ἀθήνας.

Δεσποινίς, πρὸ τριῶν ἑβδομάδων περίπου ὁ ἀντιπρόσωπός μας ἦλθε νὰ σᾶς δῇ στὸ Κλάριτζ Ὀτέλ, στὸ Παρισι, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κλείση μαζύ σας ἕνα συμβόλαιον, ἀφορῶν τὴν Κολώνιά μας. Πρόκειται δηλαδὴ νὰ σᾶς προτείνη νὰ προστεθῇ στὴ μάρκα μας ἡ ἑξῆς φράσις : «ΚΟΛΩΝΙΑ ΠΡΟΤΙΜΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΣΣ ΕΥΡΩΠΗΝ 1930». Δυστυχῶς ὅμως, ὁ ἀντιπρόσωπός μας δὲν σᾶς βρῆκε ἐκεῖ.

Οἱ γονεῖς σας εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ γνωρίσουν ὅτι πρὶν συνάψετε αὐτὸ τὸ συμβόλαιο θὰ θέλατε νὰ ζητήσετε τὴ γνώμη κανενὸς ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ σᾶς συμβουλεύση σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σᾶς ἐνοχλῶ λοιπὸν ἐκ νέου καὶ σᾶς παρακαλῶ θερμότατα νὰ θελήσετε νὰ ἐξετάσετε τὴν πρότασί μου.

Θὰ ἤθελα νὰ ἐφοδιάσω τὰ φιαλίδιά μου μὲ τὴν ἐτικέττα : 1) «Κολώνια προτιμωμένη ἀπὸ τὴν Μὶςς Εὐρώπη 1930», ἢ : 2) «Κολώνια τῆς ἀρεσκείας τῆς Μὶςς Εὐρώπης 1930», ἢ : 3) «Κολώνια χρησιμοποιουμένη ἀπὸ τὴν Μὶςς Εὐρώπην 1930». Θὰ σᾶς προσέφερα ἀμοιβὴ 1.50 φρ. κατὰ φιαλίδιο στὴν πρώτη περίπτωσι, 1 φρ. στὴ δευτέρα περίπτωσι, 0,50 φρ. στὴν τρίτη, ἕνα ποσὸν δηλαδὴ ἀρκετὰ σημαντικόν, ὅπως ἐλπίζω, πληρωτέον κατὰ μῆνα ἢ κατὰ τριμηνίαν. Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ σᾶς προσέφερα μερικὰ φιαλίδια κατὰ ἑβδομάδα ἢ κατὰ μῆνα ὡς δῶρο.

Ἔχομεν γενικῶς πράκτορας καὶ ἀντιπροσώπους πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, στὰς Ἰνδίας, στὴν Ἀφρικὴ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὴν Ἀργεντινή, στὴ Βραζιλία, στὸ Μεξικό, στὶς Ἀποικίες κλπ.

Ἐλπίζω ὅτι ἡ πώλησις θὰ φθάση ἐντὸς ὀλίγου εἰς 150—200 φιαλίδια καθημερινῶς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πωληθέντων φιαλιδίων μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ τῇ βοηθείᾳ τῶν βιβλίων τοῦ γραφείου μου ἢ τοῦ ἐργοστασίου, τὸ ὁποῖο κεῖται στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ.

Ἂν μένετε σύμφωνη, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ γνωρίσετε τὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο θὰ δεχθῆτε νὰ μπῇ στὶς ἐτικέττες μας, ἀναφέροντας συγχρόνως τοὺς ὅρους σας καὶ καθορίζοντας ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Σᾶς ἀποστέλλω ἕνα φιαλίδιο ὡς δεῖγμα. Ἕνα ἄλλο φιαλίδιο ἄφησε ὁ ἀντιπρόσωπός μου καὶ στὴν κυρία μητέρα σας. Θὰ θεωρήσω τὴν ἐπιστολή σας ὡς συγκατάθεσι στὴν πρότασί μου.

Οἱ ὑπάλληλοί μου τοῦ ἐξωτερικοῦ μοῦ ὑπόσχονται σημαντικὲς παραγγελίες, γι' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ἤμουν ὑπόχρεος ἂν θελήσετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀπάντησί σας μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ταχυδρομείου.

Μὲ τὴν εὐχάριστη ἀναμονὴ εἰδήσεών σας, εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε, δεσποινίς, τὴν ἔκφρασι τοῦ μεγάλου μου θαυμασμοῦ, καὶ τὴν διαβεβαίωσι τῆς μοναδικῆς μου ἐκτιμήσεως».

V. LOBCHUTZ.

Υ. Γ.— «Λάβετε προσέτι τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑποδείξετε τὴν Τράπεζα ἡ ὁποία θὰ ἐδέχετο καταθέσεις ἐπ' ὀνόματί σας».

Τὰς ἐλκυστικὰς προτάσεις τοῦ Οἴκου αὐτοῦ, ἡ δὶς Διπλαράκου δὲν τὰς ἐδέχθη.

* * *

Νὰ τέλος καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἑνὸς συμπατριώτου τῆς δίδος Διπλαράκου. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τῆς ἐστάλη μετὰ τὴν ἐκλογή της ὡς Μὶς Ἑλλάδος καὶ τὸν θόρυβον ποὺ ἠγέρθη σχετικῶς :

«Μὶςς Ἑλλάς,

Ὅσα κακῶς καὶ ὑστεροβούλως ἐν τῷ τύπῳ ἐγράφησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γράφωνται διὰ τὴν προχθεσινὴν περίλαμπρον νίκην Σας, μὴ Σᾶς φοβήσουν, ἀλλὰ ὁπλισμένη μὲ τὸ θάρρος τῆς πανώρης ὀμορφιᾶς Σας, ἡ ὁποία πλήρως ἀναγνωρίζεται, ἀπὸ τὸ δυνάμενον νὰ διακρίνῃ ὡραῖον, κοινόν, ἀκολουθήσατε τὸν δρόμον ὅστις θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία πράγματι σᾶς ἀνήκει καὶ ἀσφαλέστατα θὰ ἐπιτύχετε.

Πρὶν ἢ ὅμως τὴν θέσιν ταύτην καταλάβητε καὶ πρὶν ἢ ἐπιφορτισθεῖτε μὲ τὰς πολλὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἡ θέσις Σας αὕτη συνεπάγεται, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ὑποβάλλω, μαζὶ μὲ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ἐκλογήν Σας καὶ τὰς εὐχάς μου διὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιτυχίαν Σας, τὴν θερμοτάτην παράκλησιν, μὲ τὸ θάρος ποὺ μοῦ παρέχει ὁ κοινὸς τόπος καταγωγῆς μας—ἡ ἀγαπημένη μας Λακωνία—ὅπως θελήσητε καὶ διαθέσητε ἐκ τοῦ πολυτίμου χρόνου Σας ἐλάχιστον καὶ δι' ἐμέ, ὑπογράφουσα τὰς δύο ἐσωκλείστους εὑρισκομένας φωτογραφίας μετὰ τοῦ τίτλου σας καὶ τῆς ἡμερομηνίας. Τοῦτο δὲ διότι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἔχω κάτι τί ὡς ἐνθύμιον ἀπὸ ἐκείνην ἡ ὁποία τόσον ἐπαξίως καὶ ἐπιτυχῶς ἐτίμησαι τὴν δοξασμένη μας Πατρίδα καὶ διὰ τὴν ὁποίαν τόση κρυφὴ ὑπερηφάνεια καὶ χαρὰ αἰσθάνομαι.

29)1)30.

Μὲ πολλὰς εὐχαριστίας καὶ πλείστης τιμῆς».

τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ οἱ ὁπλοφόροι τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσύ. Ὁ ἴδιος περίμενε κάτω σ' ἕνα ἀμάξι. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁπλοφόρων ἀξιωματικὸς χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶχε διαταγὴ νὰ τὴν συλλάβῃ, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της ὡς Οὐγενότην δῆθεν. Ἡ Ἀνναμπέλλα ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὸν τρόμον της. Ἡ ἐναντίον της κατηγορία ἦταν συκοφαντική. Ἡ Λουΐζα ποὺ ξύπνησε ἀπ' τὸ θόρυβο, βλέποντας τί συμβαίνει ἔτρεξε καὶ ζήτησε, ὅπως ξέρουμε, τὴ βοήθεια τοῦ Παρνταγιάν. Ἡ μητέρα της ποὺ συνῆλθε στὸ μεταξύ, τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ Λουΐζα ἀγαποῦσε τὸν ἀντικρυνὸ ἱππότη. Κι' ἐνῶ ἑτοιμαζόντουσαν, τὴν ρώτησε σιγά, συγκινημένα :

— Ποιὸν φώναξες, Λουΐζα μου ; Τὸν ἀντικρυνὸ ἱππότη ; Τὸν γνωρίζεις λοιπόν ;

— Ὄχι, μητέρα. Μὰ εἶνε ἀνδρεῖος καὶ τίμιος. Μόνον αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς σώση.

— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν Λουΐζα τὸν ἱππότη αὐτόν ;

Ἡ Λουΐζα ἔγινε κατακόκκινη κι' ἐδάκρυσε.

— Κι' αὐτός ; συνέχισε ἡ Ἀνναμπέλλα. Σ' ἀγαπᾶ ;

— Νομίζω ναί, μητέρα. Ἤ μᾶλλον εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό.

— Καὶ σ' ἄκουσε ποὺ τὸν φώναξες ;

— Ναί, μ' ἄκουσε, μητέρα.

— Ξέρεις λοιπὸν τ' ὄνομά του, Λουΐζα μου ;

— Ὄχι, μητέρα.

— Δὲν ξέρεις οὔτε πῶς τὸν λένε καὶ τὸν ἀγαπᾶς καὶ τὸν καλεῖς νὰ μᾶς βοηθήση !...

— Μητέρα, μητέρα, εἶνε γενναῖος, εἶνε τίμιος καὶ εἰλικρινής !

— Μακάρι νἄχῃς δίκηο, παιδί μου... Καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ κι' ἔγραψε γρήγορα, γρήγορα :

«Κύριε,

Δυὸ δυστυχισμένες γυναῖκες, κυνηγημένες ἀπ' τὴν εὐχη, ἐμπιστεύουνται σὲ σᾶς. Εἴσαστε νέος καὶ θὰ αἰσθανθῆτε οἶκτο γιὰ μᾶς. Ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου σᾶς παρακαλοῦμε νὰ δώσετε τὴν ἐσώκλειστη ἐπιστολὴ στὴ διεύθυνσί της. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων. Ἡ Κυρία μὲ τὰ Μαῦρα».

Ἔβαλε κατόπιν σ' ἕνα φάκελλο τὸ σημείωμα αὐτὸ καὶ μαζύ του μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ καὶ τὸν παράδωσε στὴ σπιτονοικοκυρά της, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὰ δώση στὸν ἀντικρυνὸ ἱππότη. Κατόπιν γύρισε στὸν ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Σᾶς ἀκολουθοῦμε, κύριε.

Κατέβηκαν κάτω καὶ μπῆκαν σ' ἓν' ἀμάξι. Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεκινοῦσαν, ἡ σπιτονοικοκυρὰ τῆς Ἀνναμπέλλας τῆς ψιθύρισε :

— Μεῖνε ἥσυχη, κυρία. Πάω τώρα ἀμέσως νὰ δώσω τὸ γράμμα σας στὸν ἱππότη ντὲ Παρνταγιάν.

Μόλις ἄκουσε τ' ὄνομα αὐτὸ ἡ Ἀνναμπέλλα χλώμιασε καὶ τραύλισε τρομαγμένη :

— Ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν !... Εἰν' ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν !... Ὦ κατηραμένη μοῖρα !... (Ἀκολουθεῖ)